

کتابِ ناحومِ نبی

پیشگفتار

موضوع اصلی کتابِ ناحومِ نبی قضاوتِ خدا د بِلِه شارِ نینوا پایتختِ مَمَلکتِ آشور استه، چُون د اُونجی ظلم، بے رَحْمی، بُت پرستی و هر رقم شرارتِ دیگه و جُود دشت. شارِ نینوا د بغلِ دریایِ دجله آباد شُد و چار طرف شی آو بُود. امزی خاطر پادشاه و مردُم شی فکر مُوکد که شار شکست-ناپذیر استه. ازی که لشکرِ آشور حصّه شمالی اسرائیل ره تَصْرَف کد و مردُم شی ره د اسیری بُرُد، ناحوم د مردُم یهودا تَسَلّی میدیه و از قُدرتِ بے اندازه خُداوند توره مُوگیه و بیان مُونه که خُداوند گناه ره هرگز بے جزا نَمیله. ناحوم د مردُم یهودا خوشخبری میدیه که خُداوند یوغ غلامی ره از گردونِ ازوا دُور مُونه و اونا بسم عیدها و جشن های خُو ره برگزار مُونه. ناحوم د آخرِ کتاب از تباهی شارِ نینوا توره مُوگیه و از خوش شُدونِ مردُم د باره خراب شُدونِ شارِ نینوا.

فهرستِ عنوانها

قضاوت و نجات مربوطِ خُداوند مُوشه (۱:۱)

سُقُوطِ نِينُوا (١:٢)

وای دَ حَالِ نِينُوا (١:٣)

۱) وَحَىٰ ذَٰلِكَ بَارَهُ نِينُوا. كِتَابِ رُوِيَاي نَاخُومِ الْقَوْشَىٰ.

قِضَاوَت و نِجَات مَرَبُوطِ خُداوند مُوشه

۲) خُداوند، خُداى غَيْرَتى و اِنْتِقَامِ گيرنده آسته؛

خُداوند اِنْتِقَامِ گيرنده و پُر از غَضَبِ آسته.

خُداوند از مُخَالَفَاي خُو اِنْتِقَامِ مِيگيره

و خَشَم-و-قار ره بَلَدِه دُشْمَنَاي خُو نِگَاه مُونِه.

۳) خُداوند دِير قار مُوشه، لِيكِن قُدْرَتِ بَزْرُگِ دَرِه

و خُداوند هَرگِز گُناه ره بِي جِزَا نَمِيله.

اُو قُدْرَتِ خُو ره دَ گِرْدَبَاد و طُوفَانِ نُمَايَانِ مُونِه

و اُورْها خَاكِ پاي شى آسته.

۴) اُو دريا ره سَرزَنَش كده دَ خُشَكِه تَبْدِيلِ مُونِه

و او تمام دریاچه‌ها ره خشک موكنه؛

باشان و كرمِل پژمُرده موشه

و شِگوفه لِبَنان شَلته موشه.

كوه‌ها دَ پيشِ رُوى ازو تكان موخوره ⑤

و تپه‌ها آو موشه؛

زمى از حُضورِ ازو دَ تپش ميبه

و دُنيا و پگِ كساي كه دَز شى زندگى مونه مپلرزه.

كى مپتنه دَ پيشِ خشمِ ازو ايسته شنه؟ ⑥

و كى مپتنه شِدَّتِ قارِ ازو ره برداشت كنه؟

غَضَبِ ازو رقمِ آتَش مپريزه

و قاده‌ها از حُضورِ ازو تكه-و-پرچه موشه.

خُداوند نيكو آسته ⑦

و دَ رُوزِ سَخْتِي-و-مُشْكِلَاتِ قَلْعِهِ مُسْتَحْكَم؛

أُو از كَسَاي كِه دَزُو پِنَاه مِيگِيرِه حِفَاظَت مُونِه،

⑧ لِيكِن قَد يَغ سِيَلِ سَخْت

دُشْمَنَاه رِه كَامِلًا نَابُود مُونِه؛

أُو از پُشْتِ دُشْمَنَاهي خُو رَفْتِه أُونَاه رِه حَتِي دَ مَنِه تَرِيكِي ام
دُمْبَال مُوكُنِه.

⑨ چَرَا دَ ضِدِ خُدَاوَنَد نَقْشِه مِيكْشِيد؟

أُو كَامِلًا نَابُود مُونِه

و هِيچ دُشْمُو دُوبَارِه بَالِه نَمُوشِه.

⑩ أُونَاه رَقْمِ خَارِهَاهَا دَ يَغْدِيكِه خُو پِيچِ خُورْدِه و گِيرِ مَنْدِه

و رَقْمِ شَرَابْخُورَاه نَشِه اَسْتِه؛

پَس أُونَاه رَقْمِ كَاهِ خُشْكِ كَامِلًا دَر مِيگِيرِه.

⑪ از تُو، آي نِينُوَاه، يَغ بُر شُدِه

که دَ ضِدِ خُداوند نقشه‌های بد میکشه

و مشوره شریrane میدیه.

⑫ خُداوند دَ یهُودا اینی رقم مُوگیه:

”اگرچه دُشمننا پُر قُدرت و کلو آسته،

لیکن اونا نابود مُوشه و از بین موره.

اگرچه تُو ره خار-و-حَقیر کُدم،

لیکن دیگه تُو ره خار-و-حَقیر نَمونم.

⑬ و آلی یوغ ازوا ره از گردون تُو میده مُونم

و بندهای ره که تُو ره بسته کده مُنٹی مُوکنم.“

⑭ آی نینوا، خُداوند دَ باره تُو حُکم کده گفته:

”از تُو دیگه نسل نَمومنه که نام تُو گرفته شنه؛

ما از خانه خُدایون تُو

بُت‌های تراش شده و بُت‌های ریختنده شده ره نابود مُونم.

ما قبر تُو ره مِيکَم،

چُون تُو بے آرزش اَسْتی.

١٥) اونه، دَ بِلَه کوه‌ها پای‌های کسی دِیده موشه

که خبر خوش میره

و صلح-و-سلامتی ره اعلان مونه!

ای یهودا، عیدهای خُو ره جشن بگیر

و نذرهای خُو ره پوره کو،

چُون دِیگه هرگز مردمِ شریب دَ بِلَه تُو هُجوم نمیره؛

اونا کاملاً نابود موشه.

سَقُوطِ نینوا

٢) ١) ای نینوا، یگ تباه کُننده دَ خِلاف تُو مییه.

از دیوالها حفاظت کُو؛

راه ره زیرِ نظرِ خُو بگیر؛

کمرِ خُو ره بسته کُو

و قُوَتِ خُو ره جَم کُو.

② - خُداوند شان-و-شَوکتِ یعقوب ره پس میدیه،

اَره، شان-و-شَوکتِ اسرائیل ره؛

باوجودِ که تَباه کُننده اونا ره تَباه کد

و شاخچه‌های تاک‌های ازوا ره از بین بُرد.

③ سپرهای مردای جنگی تَباه کُننده سُرخ آسته

و عسکرای ازو کالای چگری دَره.

دَ روزی که او اونا ره جَم مونه،

آین دَ بِلَه گاڈی های جنگی ازوا بَلَقَس مُوکنه؛

نیزه‌های چپو صنوبر آماده حمله آسته.

④ گاډی‌های جنگی دیونه‌سار د کوچه‌ها مودوه

و د چارراهی‌ها پس و پیش موره؛

اونا رقم مشعل‌ها معلوم موشه

و رقم آتشک حرکت مونه.

⑤ او قومندانای خوره کوی مونه

و اونا د حالیکه مییه میلخشه؛

اونا د عجله سون دیوال مییه

و منجنیق ره آماده مونه.

⑥ درگه‌ها از راه دریاچه واز شده

و قصر میلرزه.

⑦ اینی رقم حکم شده: نینوا اسپیر شده برده موشه

و کنیزای شی رقمِ کوتر ناله مونه

و د سینه‌های خو میزنه.

⑧ نینوا د تمام روزای خو رقمِ نورِ آو بود،

لیکن آلی خالی موشه، چون مردم شی دوتا مونه.

او موهیه: ”ایسته شنید! ایسته شنید!“

لیکن هیچ کس پس تاو نموخوره.

⑨ نقره ره غارت کنید

و طلا ره ولجه بگیرید!

خزانه‌ها خلاص نموشه

و ذخیره تمام چیزای قیمتی آخر ندره.

⑩ خرابی، بیرانی و تباهی هر طرف آسته!

دل‌ها بے حال شده و زانو‌ها میلرزه؛

پگِ کمرها میده شده و رنگ از اونگه پگ پریده!

۱۱ کُجا آسته غارِ شیرا

و جای شکارِ شیرای غران،

جایی که شیر و چوچه‌های شیر مورفت

و هیچ کس نبُود که مُزاحِم ازوا شنه؟

۱۲ شیر بلده چوچه‌های خُو غدرِ شکار ره پاره کد

و بلده شیر ماده خُو کلو شکار ره قپه کد؛

او جای‌های خاو خُو ره پُر از شکار کد

و غارهای خُو ره پُر از لاش‌های تکه-و-پاره.

۱۳ خداوندِ لشکرها مُوگيه:

”ما دَ ضدِ تُو آستُم؛

ما گاډی‌های جنگی تُو ره دَر دده دُود شی ره بُر مُونم

و شمشیر شیرای غُران تُو ره نابُود مُونه؛

ما دِیگه تُو ره نَمیلُم که دَ رُوی زمی شِکار کنی

و آوازِ قاصِدای تُو دِیگه شَنِیده نَمُشه.

وای دَ حالِ نینوا

۳ ① وای دَ حالِ شارِ خونریز

که پُر از دروغ و پُر از وُلجه آسته

و غارت از شی خلاصی ندره!

۲ ② صدای قمچینا و گُرسِ آرابه‌ها،

چارپورته آسپ‌ها و حرکتِ گاډی‌های جنگی ره بِشنوید!

۳ ③ آسپ سوارا هُجوم میره،

شمشیرا شُعاع میدیه

و نیزه‌ها جَلجَل مُونه؛

از بس که مُرده‌ها کلو آسته

لاش‌ها کوډ مُوشه

و جَسدها بے حساب موفته،

مردم د بَله مُرده‌ها پیش پایي مُخوره،

از خاطر فسق-و-فجور بے حساب نینوای فاحشه، ④

که دل‌فرب و صاحبِ جادوها آسته

از خاطر امزو که ملت‌ها ره د وسیله عیاشی خو غلام جور مونه

و قوم‌ها ره د وسیله جادوگری خو.

خداوند لشکرها موبه: ⑤

”اینه، ما د ضد تو آستم

و دامون تو ره د بَله روی تو باله مونم؛

تا ملت‌ها شرمگاه تو ره بنگره

و مَمْلَكَتَهَا رَسَوَايِي تُو رَه.

⑥ ما نِجَاسَت رَه دَ بِلَه تُو پورته مُونَم

و تُو رَه تحقير-و-توهين كده

نمونه عبرت جور موكنم.

⑦ اوخته پگ كساي كه تُو رَه مينگره از تُو دُور دُوتا مُونه و مُوكيه،

‘نينوا بيرو شُده؛ كي بلده ازو ماتم ميگيره؟’

‘آره، از كجا بلده تُو تسليت دهنده پيدا كنم؟’

⑧ آيا تُو از تيس كده بهتر استي؟

أُو دَ بغلِ دريای نيل قرار دشت،

دَ چارطرف شی آو بُود،

دريا ديوالِ حفاظتی

و آوها ديوال شی بُود؛

کُوش و مِصر قُوتِ اَزُو بُود ⑨

و قُوتِ اَزُو حَد نَدَشْت؛

فُوط و لِبیا ام حِمایت کُننده‌های اَزُو بُود.

وَلِے اُو جَلای وِطَن شُدِه دَ اَسیری بُرْدِه شُد؛ ⑩

و نِلغِه‌گُون شی دَ سِرِ هِر کُوجِه تِکِه-و-پِرچِه شُد؛

دَ بِلِه اَدمای نامتُوی شی پِشک اَندختِه شُد

و پِگِ کُتِه‌کَلونای شی دَ زنجیرا بستِه شُد.

پَس تُو ام نَشِه شُدِه گَنگَس-و-گِیج مُوشی؛ ⑪

و تُو ام از ترسِ دُشمو پناهگاهِ مُوپالی.

تَمامِ قلعِه‌های تُو رِقَمِ دِرختونِ اَنجیرِ اَسْتِه ⑫

کِه میوِه نَورَسِ دَرِه

و غَیْتیکِه تَکنده شُنِه

میوه شی دَ دانِ خورنده موفته.

١٣) توخ کُو، عسکرای تُو دَ مَنه تُو رقمِ خاتونو آسته.

درگه‌های سرزمین تُو بلده دُشمنای تُو پراخ واز شُده؛

آتشِ پُشت‌بندای درگه‌های تُو ره سوختنده.

١٤) بخاطری که شارِ محاصیره موشه آو ذخیره کُو،

قلعه‌های خُو ره مُستحکم کُو،

دَ گِلِ داخلِ شو و گِلِ ره لُغه کُو

و قالبِ خِشتِ زنی ره دَ دِستِ خُو بگیری!

١٥) دَ اُونجی آتشِ تُو ره قُورت مونه

و شمشیرِ تُو ره نابود موكنه.

دُشمو تُو ره رقمی مُوخوره که خیلِ مَلخِ مُوخوره.

حتی اگه خودون ره رقمِ مَلخِ کلو کنید

و رِقْمِ مَوْرِ بَعِ حِسَابِ، اَوْ شُمُورِ رِهْ مُوْخُورِه!

١٦) تُو تُّجَارَايِ خُو رِه

از سِتاره‌های آسمو كده كَلو كدى.

اونا رِقْمِ مَوْرِ پُوسْتِ خُو رِه تَكْنَدِه پَرَوَازِ كَدِ و دُوتَا كَدِه رِفْتِ.

١٧) نَفْرَايِ دَرِبَارِ تُو رِقْمِ مَلَخْهَآ اَسْتِه

و قَوْمَنْدَانَايِ تُو رِقْمِ لَشْكِرِ مَلَخْهَآيِ كِه دَ رُوزِ يَخِ دَ بِلِه
دِيُوَالْهَآ جَمِ مُوشِه،

وَلِه غَيْتِيكِه آفْتُو بَالِه مِيِيَه دُوتَا مُونِه

و جَايِ اَزْوَا مَعْلُومِ نِيِيَه كِه كُجَا اَسْتِه.

١٨) اَيِ پَادِشَاهِ اَشُورِ، چوپونوي تُو خاو رفته؛

آدمای نامتوي تُو استراحت كده.

مردم تُو دَ كوه‌ها تيت پرك شده

و كس نِيِيَه كِه اونا رِه جَمِ كُنِه.

١٩) بَلَدِهْ ضَرْبِهْ خورْدَگِي تُو عِلاجِ وُجودِ نَدْرِهْ

و زَخْمِ تُو كُشِنْدِهْ اَسْتِهْ.

پَگِ كَسايِ كِهْ آوازِهْ تُو رِهْ مِيشِنَوِهْ

دَ بَلِهْ تُو چَكِ چَكِ مُونِهْ،

چُونِ كِيِ اَسْتِهْ كِهْ ازِ ظُلْمِ دَوامدارِ تُو دُورِ مَندهِ بَشَهْ؟